

Έλλην λόγος, ο Ευρωπαϊκός λόγος

Κυρία και Κύριοι συνάδελφοι βουλευτές,
Κύριε Νομάρχα, Κύριε Δήμαρχε,
Κυρίες και Κύριοι της Πιερίας,

Εισαγωγή

Είμαι κοντά σας, και από αυτή την συγκλονιστική παρουσία σας σήμερα εδώ αισθάνομαι εξαιρετικά τιμώμενος. Έσπευσα να έλθω κοντά σας. Ήλθα κοντά σας αυτές τις δύσκολες ώρες. Έτσι ένοιωσα ότι έπρεπε να πράξω. Ασφαλώς η πρόσκληση του πνευματικού μου αδελφού του Γιώργου Ράπτη, για τα εγκαίνια της Σχολής του, των Γραμμάτων και της Φιλοσοφίας, πράγμα που δεν είναι κάτι ανάλογο ούτε με τα κολλέγια ούτε με τα διάφορα ινστιτούτα ούτε με τα φροντιστήρια, αλλά η Σχολή αυτή είναι όραμα και έργο στην πιο αυθεντική σύλληψη και εφαρμογή της πηγαίας και έντονης διάθεσης του δασκάλου, του παιδαγωγού που έχει

έφεση να διδάξει. Όχι απλά να παραδώσει κάποιο μάθημα, αλλά να μεταδώσει. Κι όχι να μεταδώσει, ακόμη βαθύτερα να μεταγγίσει. Να μεταγγίσει πνεύμα, ήθος, φρόνημα. Για να σώσουμε ό,τι πολυτιμότερο υπάρχει. Τα Ελληνικά γράμματα. Έτσι λοιπόν, από μόνο του το προσκλητήριο από αυτόν τον δάσκαλο ήταν ικανό να με εφεκλύσει εδώ. Είναι λόγος σοβαρός.

Αλλά και ο Όλυμπος και τα Πιέρια, έχουν τη δική τους αυτοδύναμη ελκτική ισχύ.

Πάντοτε είμαι νοερά, πνευματικά, ηθικά, εδώ, στις υπώρειες, στα περάσματα, του Ολύμπου. Στην κορυφή δεν τολμώ γιατί εκεί είναι οι Θεοί. Αλλά είμαι εδώ κοντά σας, στους βλάχους του Λιβαδιού, είμαι εδώ κοντά στους ποντίους του Κορινού και των Αλωνιών. Είμαι εδώ πάντα κοντά στο Αιγίνιο και την αρχαία Μεθώνη όπου οι αδελφοί μας της Ανατολικής Ρωμυλίας. Αυτός είναι ο τόπος μας, αυτός είναι ο τόπος σας. Σ' αυτόν τον τόπο είμαι προσκυνητής.

Οι Δύσκολες ώρες

Αλλά υπάρχει και τρίτος λόγος. Ο τρίτος λόγος είναι οι δύσκολες ώρες που περνάμε. Ήθελα να έρθω εδώ, να σας 'δώ, να με δείτε. Κι όπως έκαναν όλοι οι πνευματικοί μας πατέρες και δάσκαλοι, ας πούμε ο Πατροκοσμάς ο Αιτωλός, (με συγχωρείτε για τον

βλάσφημο συσχετισμό) ήθελα να 'ρθω να σας μιλήσω. Και να αντλήσουμε δύναμη ο ένας απ' τον άλλο.

Και να πούμε τι γίνεται αυτές τις ώρες. Ερωτώ όσο πιο άπλα γίνεται. Αξίζει ο Έλληνας, ο άνθρωπος της Πιερίας, όπως τον περιέγραφα, να προσβάλλεται από τους φίλους και εταίρους και συμμάχους και τους ευρωπαίους και τους άλλους, τους μη ευρωπαίους; Αξίζει, έναντι των εγγραφών οποιουδήποτε λογιστικού βιβλίου, μιας τέτοιας συμπεριφοράς; Ήρθα να σας πω ένα από καρδιάς βροντερό όχι. Δεν αξίζει. Ουσιαστικά, οι σκέψεις που θα σας εκφέρω είναι σκέψεις μιας εκ πλαγίου απάντησης προς την κα Μέρκελ, και προς εκείνους τους υβριστές που ταπεινώνουν σήμερα τους Έλληνες με τόση αναίδεια, παρέχοντας συνηγορία και συμπαράσταση προς τους συνεργούς τους οι οποίοι ανεβάζουν τα «σπρεντ», και με τον τρόπο τους εν γένει μας ζητούν να εξαφανίσουμε τον λαό, να τον στύψουμε για να εισπράξουν εκείνοι τους τοκογλυφικούς τόκους τους.

Δεν θα απαντήσω με αντίλογο και αντεπιχείρημα λογιστικής. Θα απαντήσω κάπως αλλιώς. Με τη σημερινή μου ομιλία.

Διάλεξα έναν τίτλο και απλώστε τη σκέψη σας. « *Έλλην λόγος, ο ευρωπαϊκός λόγος*».

Όπως είναι φανερό, ο τίτλος έχει να κάνει με την γλώσσα, έχει να κάνει με την φιλοσοφία, έχει να κάνει με

την απαρχή των επιστημών. Έχει να κάνει με όσα και με εκείνα που δεν εγγράφονται στα λογιστικά βιβλία, αλλά εγγράφονται στα ανεξίτηλα βιβλία της ηθικής και του πνεύματος. Και προ πάντων της Ιστορίας.

Πνεύμα ενότητας

Έτσι ήρθα εδώ, σε τελευταία ανάλυση να σας πω, ένα λόγο πολιτικής ευθύνης, ένα λόγο εθνικό. Να φέρω το πνεύμα της ενότητας, της πολιτικής ενότητας, της ομοθυμίας, της ομόνοιας, της σύμπνοιας, έτσι ώστε όλοι μαζί να μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε την κατάσταση, εμπιστευόμενοι ο ένας τον άλλον, εμπιστευόμενοι τον πρωθυπουργό και την κυβέρνηση. Και συμπαριστάμενοι ο ένας στον άλλο, η αντιπολίτευση στην Κυβέρνηση και η Κυβέρνηση την αντιπολίτευση και συνολικά την κοινωνία με ειλικρίνεια και εντιμότητα. Δεν έχουμε την πολυτέλεια για κομματικούς καυγάδες αυτές τις ώρες. Ούτε και για «ναι μεν αλλά». Έτσι θα κάναμε, οφείλουμε να κάνουμε όλοι οι σωστοί Έλληνες, οι ανήκοντες στο «εμείς» και όχι στο «εγώ», οι πατριώτες και όχι οι φατριαστές σε οποιαδήποτε δύσκολη περίπτωση. Σε οποιαδήποτε εθνική, όχι μόνον οικονομική, κρίση.

Τα Δάνεια

Ο σοφός καθηγητής Ανδρέας Ανδρεάδης, ο πατέρας της Ελληνικής Δημοσιονομίας κάπου λέει πως *«η ιστορία του νέου ελληνικού έθνους – κράτους δεν είναι τίποτ' άλλο παρά η ιστορία των ελληνικών δανείων»*.

Σας θυμίζω ότι πήραμε το πρώτο δάνειο από την Αγγλία, που ήταν και «γρουσούζικο», ήταν και κακό, 800.000 στερλινών το 1824. Η πρώτη δόση εκταμιεύθηκε το 1824. Ήταν 280.000 λιρών και δυστυχώς το πρώτο αποτέλεσμα της ήταν ότι προκάλεσε τον πρώτο εμφύλιο πόλεμο.

Ένας ιστορικός, ο Αν. Λαζάρου, το περιγράφει παραστατικά ως εξής: Διαβάζω: *«Ήμασταν στον εμφύλιο πόλεμο του 1824, οι συμπολίτες και οι ημέτεροι Κωλέτοι, ελάμβαναν μισθούς και σιτηρέσια για στρατιώτες τους οποίους δεν είχαν. Ο Γκούρας π.χ. ελάμβανε σιτηρέσιον για 12.000 άνδρας και είχε μόνον 3000 υπό τα όπλα . Οι δε συμπολίτες του προέδρου (Κουντουριώτου) ελάμβαναν αποζημιώσεις δι' ανύπαρκτα πυρπολικά. Καταπνίξαντες την επανάστασιν αξιωματικοί και στρατιώτες επλούτιζαν, τας δε δημοσίας θέσεις και τα αξιώματα ελάμβαναν εξωλέστατα πρόσωπα. Ούτω 280.000 λιρών στερλινών, η πρώτη δόση του εξ 800.000 δανείου, όπερ επέτυχε η*

κυβέρνηση υπό της Αγγλίας, κατεπόθη, υπό του ακορέστου χάσματος της φατρίας»!

Δεν δικάζω την ιστορία από την απόσταση ασφαλείας του χρόνου ούτε την λογοκρίνω, γιατί η ιστορία εμπειριέχει και το στοιχείο το καλούμενον «συναμφοτέρον», που σημαίνει ότι περικλείει μέσα του και τον άγγελο και τον διάβολο.

Εγκρίνω το δάνειο, ανέχομαι ακόμη και την «κατάπτωση». Ξέρετε γιατί; Διότι το δάνειο του 1824, ήταν, η πρώτη πράξη αναγνώρισης της επαναστατημένης Ελλάδας ως κρατικής οντότητας. Και διότι με αυτό το δάνειο την έκαναν(οι τραπεζίτες της Αγγλίας) αντισυμβαλλόμενο. Της έδωσαν διεθνή υπόσταση. Δεν είναι λοιπόν μονοδιάστατα τα πράγματα. Είναι πολυεπίπεδα, πολυσύνθετα και πολυδιάστατα πάντοτε.

Δύσκολες περιστάσεις. Εκτός από την ταλαιπωρία του πρώτου δανείου, είχαμε και μία ακόμη «αβαρία» εκείνες τις ίδιες αβέβαιες ώρες του αίματος και της απόφασης για θυσία υπέρ της Ελευθερίας. Είχαμε παραγγείλει πέντε πλοία στο Λονδίνο. Μόλις μετετέθη το βάρος της ευθύνης στους αγοραστές, δηλαδή στην Ελλάδα, τα τέσσερα βυθίστηκαν στον Τάμεση. Αμφιβάλλω ακόμη αν τα είχαν χτίσει κιόλας.

Άλλα ιστορικά προηγούμενα

Δύσκολες περιστάσεις. Το 1890-93, κάνει μια επιθετική πολιτική, ο άριστος των μεγάλων πολιτικών Χαρίλαος Τρικούπης, επιθετική πολιτική μεγάλων έργων, των σιδηροδρόμων, του Ισθμού της Κορίνθου και άλλων. Μόλις τελείωσε ο κύκλος των μεγάλων έργων, του πρώτου εκσυγχρονισμού στην Ιστορία της Ελλάδας, τότε ήρθε το «ατυχώς επτωχεύσαμε».

Περνάμε με βιαστικά ενεχυριαστικά συμβόλαια των καρπών της Παλαιάς Ελλάδος, όπου υπήρχαν, με τους δανειστές μας το 1893-94. Το 1897 γίνεται ο «ατυχής πόλεμος». Έτσι, και το 1898 γίνεται η δεύτερη χρεοκοπία, συμπεριλαμβανομένων στα χρέη και των πολεμικών αποζημιώσεων προς την Τουρκία.

Το 1898 αφίχθη και επεβλήθη επίσημα ο Διεθνής Οικονομικός Έλεγχος στην Ελλάδα, ο οποίος επειδή δεν μπορούσε να «πάρει το έδαφος», έπαιρνε προσόδους. Και επειδή τα τελωνεία δεν ήταν έγκυρα ούτε πολύ προσοδοφόρα, κατέφυγαν σε μονοπωλιακά αγαθά. Και έπαιρναν τις κρατικές προσόδους από τα αγαθά του κρατικού μονοπωλίου. Αυτά ήσαν : αλάτι, σπίρτα, φωτιστικό πετρέλαιο, τσιγαρόχαρτο, τραπουλόχαρτα και σμύριδα Νάξου. Πρόδρομος του ΔΟΕ του 1898 υπήρξε η «σύμβασις» της 2ας Σεπτεμβρίου 1843, την παραμονή της ιστορικής 3^{ης}

Σεπτεμβρίου, ημέρα κατά την οποία ο βασιλιάς Όθων παρεχώρησε στον επαναστατημένο λαό και στρατό, υπό τους Δ. Καλλέργη και Ι. Μακρυγιάννη, το πρώτο Σύνταγμα. Με την «σύμβασι» ερυθμίζετο το χρέος των 60 εκατομμυρίων δραχμών προς την Αγγλία, με την εκχώρηση προς είσπραξη από ευθείας από την Αγγλία του ποιμενικού φόρου, του φόρου χαρτοσήμου και κάποιων άλλων. Έτσι κύλησαν πάντα οι δημοσιονομικές σχέσεις μας ως προς τον εξωτερικό δανεισμό.

Ο Διεθνής Οικονομικός Έλεγχος, εξαλείφθηκε σχετικά πρόσφατα, όχι όταν εξοφλήθηκε το χρέος, πράγμα που ποτέ δεν συνέβη, αλλά όταν καταργήθηκαν τα μονοπώλια, όταν μπήκαμε στην ΕΟΚ.

Άλλη συμφορά στο επίπεδο της χρεοκοπίας, είχαμε το 1922. Ο Πρωτοπαπαδάκης γύριζε για δάνεια. Ο Λούϊδ Τζώρτζ τότε του «βρόνταγε την πόρτα». Ο Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης αντέδρασε με πράξη απελπισίας έστω, αποφασιστικά και επιτυχώς, κατά τρόπο μοναδικό στην χρηματοπιστωτική ιστορία της ανθρωπότητας. Έκοψε στην κυριολεξία το χαρτονόμισμα, το τραπεζογραμμάτιο, στη μέση. Έκαμε τη λεγόμενη διχοτόμηση του χαρτονομίσματος. Για να οικονομήσει εσωτερικό δάνειο, πράγμα που το πέτυχε για τον πόλεμο, δυστυχώς για την καταστροφή, στη Μικρασία.

Σε κάθε περίπτωση στα οικονομικά και στα ταμειακά διεθνώς ισχύει ο στίχος του Σολωμού :

*«Μοναχή το δρόμο πήρες
και ξανάρθες μοναχή,
δεν είναι εύκολες οι θύρες
όταν η χρεία τες κρουταλεί...»*

Μα και το 1932 ο Ελευθέριος Βενιζέλος υποχρεώθηκε σε δημοσιονομική πτώχευση, πάλι λόγω του συσσωρευμένου χρέους. Ήταν στο τέλος της δεύτερης εποχής του (1928-32) που συμπίπτει με το παγκόσμιο οικονομικό «κραχ» του 1929.

Σήμερα, την επιχειρηματολογία για την οικονομική κρίση και για την δεινή θέση της οικονομίας μας την αναπτύσσει καλά η κυβέρνηση και η αξιωματική αντιπολίτευση. Η αριστερά με διάφορες παραλλαγές διατυπώνει έναν κριτικό λόγο, ο οποίος λέει εν ολίγοις «θα ήθελα να μην υπήρχε ο καπιταλισμός». Ευχαριστώ. Αλλά αυτό είναι σκέτος εξορκισμός. Δεν είναι πολιτική στάση, υπεύθυνη και ρεαλιστική.

Ή «θα ήθελα να μην υπήρχε η Ευρώπη», ή «να ήταν κομμένη και ραμμένη στα μέτρα μας». Ή «ας θυσιάσουμε άλλες τόσες γενιές ακόμα κυνηγώντας την ουτοπία κάποιου άλλου κάθε φορά σοσιαλισμού, υπαρκτού ή ονειρικού». Ευχαριστώ πολύ και πάλι. Αυτά

δεν είναι πολιτικές θέσεις. Είναι δογματικός σουρεαλισμός. Και ύποπτη ονειροπόληση.

Για αυτό θέλω ένα πνεύμα ενότητας ρεαλιστικό. Με ρώτησαν τι λέτε για το περιοδικό Focus, και για το περιοδικό Stern. Δεν απαντώ, θέλω να είμαι υπεύθυνος αναλυτής σα να είμαι ο ίδιος χειριστής. Θέλω να είμαστε όλοι όσοι βρισκόμαστε σε θέσεις ευθύνης όχι νευρικοί και εύθικτοι. Θέλω να είμαστε σοβαροί και τίμιοι διαπραγματευτές. Γιατί δεν θέλω να είμαστε απλά εύθικτοι; Αυτό είναι και το περιεχόμενο της ομιλίας μου.

Για την Αφροδίτη της Μήλου ειδικότερα. Είναι έργο-αριστούργημα του 120-130 π.Χ. περίπου, των Ελληνιστικών χρόνων. Θα ήθελα να έβλεπα, τα έργα τέχνης, όχι ανάλογα, αλλά περίπου προσομοιάζοντα, προσεγγίζοντα, στην ποιότητα και την αξία της Αφροδίτης της Μήλου, από την Γερμανία, από την Γαλλία, την Αγγλία, απ' οπουδήποτε. Απ' οποιοδήποτε πολιτισμικό «ταμείο» της ανεπτυγμένης οικονομικά Δύσης. Μια απλή σύγκριση ή αναζήτηση φέρει τις αποδείξεις της ιστορικής συμβολής κάθε λαού και κάθε έθνους στον παγκόσμιο πολιτισμό.

Αυτή είναι η προίκα αυτού του τόπου από τους Θεούς του Ολύμπου. Αυτό είναι το επιχείρημα της Ελλάδος και σήμερα και πάντα. Αυτοί είμαστε.

Ο Καπιταλισμός έχει εγγενείς αδυναμίες

Τους επτά σοφούς τους ξέρετε. Είναι ο Σόλων ο Αθηναίος, ο Περίανδρος ο Κορίνθιος, ο Χείλων ο Λακεδαιμόνιος, ο Πιπτακός ο Μυτιληναίος, ο Θαλής ο Μιλήσιος, ο Βίας ο Πριηνεύς, ο Κλεόβουλος ο Ρόδιος.

Αυτοί είναι οι επτά σοφοί της αρχαίας Ελλάδας. Ποιας αρχαίας Ελλάδας; Της προκλασσικής. Τονίζω μια λεπτομέρεια. Ότι έζησαν ταυτόχρονα. Γύρω στα 600 π.Χ. ακριβώς έζησαν, συνυπήρξαν, σε μια ιδανική διασπορά μάλιστα από πλευράς χωροταξίας, στην Ελλάδα οι επτά σοφοί. Αυτή είναι η δύναμη, αυτή είναι η εύνοια από τον Θεό ή από τους Θεούς αυτού του τόπου. Όλοι οι λαοί έχουν πολιτισμούς, αλλά αυτή «τη σύνοδο» των πνευμάτων, αυτή τη «σύνοδο των αστέρων», αυτή τη σύνοδο που αποτελεί ένα «καπρίτσιο της ιστορίας» δεν την έχει κανένας λαός στον κόσμο. Το 600 συνυπήρξαν και οι επτά σοφοί μαζί. Δεν είναι μαγικό; Θα σας πω και κάτι άλλο. Διακόσια χρόνια αργότερα, το 400 π.Χ., γύρω από την Ακρόπολη, στην Αθήνα, συνυπήρξαν, ο Πλάτων, ο Σωκράτης, ο Αριστοτέλης, ο Αισχύλος, ο Σοφοκλής, ο Ευριπίδης, ο Αριστοφάνης, σε 50 στρέμματα γύρω από την Ακρόπολη. Συνυπήρξαν οι 50 κορυφαίοι της γης. Αυτό είναι ένα «καπρίτσιο της ιστορίας» πάλι που δεν έχει συμβεί ποτέ και πουθενά αλλού. Και που είναι δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να

ερμηνευθεί με κανόνες λογικής. Αυτά θυμίζω στους απογόνους όχι των Βανδάλων και των Ούννων, αλλά του Γκαίτε, του Σίλερ, του Μπετόβεν. Αυτά θυμίζω, ως αποθησαύρισμα της Ιστορίας. Που από μόνο του απαντά, αποστομώνει και καθιστά «άλαλα τα χείλη των ασεβών» που μιλούν με αναίδεια, προκλητικότητα κατά της Ελλάδος και των Ελλήνων αυτές τις μέρες.

Και γιατί μίλησα για τους επτά σοφούς: Γιατί ο καπιταλισμός έχει εγγενείς αδυναμίες και εσωτερικές αντιφάσεις. Δεν φταίνει ούτε οι χρεωμένοι Έλληνες, ούτε οι χρεωμένοι Πορτογάλοι, ούτε οι καταχρεωμένοι Ισπανοί, ούτε οι καταχρεωμένοι Ιταλοί ή Άγγλοι, ούτε οι ίδιοι οι Γερμανοί, οι επίσης καταχρεωμένοι. Ούτε οι ψαράδες της Ισλανδίας που έγιναν ξαφνικά χρηματοπιστωτές, ούτε οι πατατοπαραγωγοί της Ιρλανδίας που έγιναν και αυτοί ξαφνικά τραπεζίτες. Επιτρέψτε μου να σας πω, χωρίς βαθιά ανάλυση εμπιστευόμενος το πνευματικό σας επίπεδο, το εξής: Φταίνει αυτοί που κινούν άλογα, άκριτα και άπληστα τη βιομηχανία. Η βιομηχανία αν σταματήσει να κινείται θα πέσει, σαν το ποδήλατο. Αυτή είναι η «θεωρία του ποδηλάτου». Και πολλές φορές από την επιδίωξη του κέρδους, και την προϋποτιθέμενη υπερπαραγωγή επιταχύνεται και υπερθερμαίνεται σχεδόν νομοτελειακά η οικονομία. Από την άλλη μεριά, διαπιστώνεται εύκολα πως από τους τρεις συντελεστές παραγωγής, δηλαδή

γη, εργασία, κεφάλαιο, συχνά τα τελευταία χρόνια το κεφάλαιο προσλαμβάνει έναν καρκινικό γιγαντισμό εις βάρος των άλλων συντελεστών παραγωγής. Ο αυτοματισμός και η αυτονόμηση του χρήματος στην παραγωγική διαδικασία (μέσω των παραγωγικών και άλλων δυσανάγνωστων και δυσνόητων «προϊόντων») επεκτείνονται παράλογα, δυσανάλογα και αφύσικα μέσα στις κοινωνίες. Αυτό είναι το πρόβλημα. Όλα υπάγονται, υπόκεινται στο χρήμα. Στη θεολογία του «μονεταρισμού». Όλα, η πραγματική οικονομία, η απασχόληση, οι εθνικές και υπερεθνικές οντότητες, η πολιτική, όλα. Και αυτή είναι η σύγχρονη μορφή δουλείας. Η πιο στυγνή και αδυσώπητη. Φταίνε εκείνοι που επέβαλαν με χίλια μύρια τεχνάσματα και περίτεχνες μεθόδους εξαπάτησης τις δανειοεξαρτημένες εθνικές και ιδιωτικές οικονομίες. Και το χειρότερο είναι ότι τα τεχνάσματα των αγυρτών και των τσαρλατάνων της τοκογλυφικής εμπορίας του χρήματος τη βάφτισαν «φυσική νομοτέλεια». Λάθος και δόλια θέση. Γιατί ο πολιτισμένος άνθρωπος διακρίνεται από τον απολίτιστο με βάση ένα και μόνον κριτήριο. Ότι δεν θα περνάει το επιχείρημα της δυνάμεως, αλλά η δύναμη του επιχειρήματος. Η θέσπιση αρχών και ηθικών κανόνων χάριν του ανθρώπου, είναι πολιτισμός. Ζωή και πολιτική χωρίς αρχές και χωρίς ηθική είναι τρόπος και νόμος ζούγκλας και όχι κοινωνικός ρυθμός.

Η Σεισάχθεια του Σόλωνα

Θα σας θυμίσω τι έκανε ο Σόλων. Γι αυτό σας μίλησα εισαγωγικά για τους επτά σοφούς. «Σεισάχθεια» και απαγόρευση του να δανείζουν επί σώμασι. Είπε στους ισχυρούς οικονομικά των Αθηνών κάποτε το 600 π.Χ. *«Αν τους κάνετε όλους δούλους, αν τους πάρετε τα χωράφια τους με τις υποθήκες των «λιθίνων όρων» (όπως ήταν και εκαλείτο το σήμα της υποθήκευσης τότε) αν τους οδηγήσετε σε λιμοκτονία με την τοκογλυφία, καταστρέψετε το σύστημα. Γιατί δεν θα έχετε κάποιον ή κάποιους να εκμεταλλευτείτε. Γιατί, αντιστρόφως, αν τους φέρετε στη δούλεψη σας ως δούλους όλους, θα έχετε πρόσθετες φροντίδες, και υποχρεώσεις. Αντί για αντικείμενα ή υποκείμενα εκμετάλλευσης, έστω, θα γίνετε εσείς υπηρέτες των δούλων σας».* Έτσι έπεισε και διέταξε τη «σεισάχθεια», δηλαδή την άρση των χρεών. Αυτό χρειάζεται σήμερα η παγκόσμια οικονομία. Και δεν μιλάω μόνον για εμάς τους Έλληνες. Εμείς έχουμε συγκεκριμενοποιήσει την επιχειρηματολογία μας. Η οποία συνοψίζεται στο : Εν ονόματι της Ευρωπαϊκής αλληλεγγύης και του κοινού οφέλους, ζητούμε ισοτιμία όρων δανεισμού.

Θέλουμε λογικά πράγματα και όχι τοκογλυφική μάχαιρα. Γιατί στο κάτω-κάτω της γραφής πεθαμένος λαός δεν πρόκειται να εξοφλήσει ποτέ κανένα χρέος.

Ο Νταϊήβιντ Ρικάρντο Άγγλος, Ολλανδικής καταγωγής, ένας από τους πρωτοπόρους κλασσικούς οικονομολόγους, ο πατέρας της Πολιτικής Οικονομίας, έλεγε «πως τα χρέη δεν είναι για να εξοφλούνται, είναι να εξυπηρετούνται». Και ο Κέινς έλεγε, «αν χρωστάς στην τράπεζα 100 λίρες έχεις πρόβλημα. Εάν χρωστάς στην τράπεζα 100.000 λίρες τότε έχει πρόβλημα η Τράπεζα».

Στην περίπτωση μας, στην περίπτωση της Ελλάδας ή των Ευρωπαϊκών χωρών του Νότου προκύπτει αδήριτη η ανάγκη εφαρμογής αυτής της ρήσεως, μετά την παταγώδη κατάρρευση της «Λίμαν Μπράδερς» τον Σεπτέμβριο του 2008, στην Αμερική. Αυτό το επεισόδιο απεκάλυψε εκτυφλωτικά όλη την δομική απάτη της εκτεταμένης «βιομηχανίας» των χρηματιστικών «προϊόντων». Τώρα καλούμεθα να λύσουμε αυτό το σταυρόλεξο, όπου και ο οφειλέτης έχει πρόβλημα, αλλά και ο τραπεζίτης έχει πρόβλημα. Μόνο με νέες διεθνείς ισορροπίες θα λυθούν τα οξυμμένα προβλήματα. Και για την ανεύρεση των νέων ισορροπιών τον πρώτο λόγο έχει και πρέπει να έχει η πολιτική. Αυτή είναι η ώρα της πολιτικής. Για να μην έλθει η ώρα του Αρμαγεδώνα.

Πρώτος οφειλέτης στον κόσμο σήμερα είναι η Αμερική. Αλλά κανένας δεν θα της ζητήσει να εξοφλήσει το χρέος της γιατί θα «χαλάσει η παρτίδα». Θα καταστραφεί το σύστημα των ισορροπιών. Έτσι η

άσκηση που καλούμαστε σε παγκόσμια κλίμακα να λύσουμε, είναι μία : Νέες ισορροπίες με τρόπους απόκρουσης των εισβολών της κερδοσκοπίας σε παγκόσμια κλίμακα για την εξυπηρέτηση των χρεών. Γιατί δεν είναι εξυπηρέτηση αν πληρώνω εγώ 6 ή 7 φορές περισσότερο, από ότι η Γερμανία και η άλλη Ευρώπη. Είναι στυγνή τοκογλυφία. Είναι καταδυνάστευση. Και για την παγκόσμια οικονομία είναι νάρκη έτοιμη να εκραγεί.

Θέλω να σας πω ακόμη ότι ο Σόλων που έχει επιδείξει εκείνη την τεράστια ικανότητα για τη λύση του οικονομικού αδιεξόδου της Αθήνας του 6^{ου} π. Χ. αιώνα, είχε επιδείξει και μεγάλη « τρέλα» για το «εθνικό» της Αθήνας της ίδιας εποχής.

Την ίδια «τρέλα» επέδειξαν οι δικοί μας το 1821. Και είμαστε έτοιμοι να την επιδείξουμε όσες φορές και αν χρειασθεί ανά πάσαν ώραν.

Θα αναφερθώ στο «Ελεγείον της Σαλαμίνας». Οι Αθηναίοι είχαν χάσει τη Σαλαμίνα από τους Μεγαρείς. Και είχαν απαγορεύσει να γίνεται συζήτηση για τη Σαλαμίνα. Επί κεφαλική ποινή. Ο Σόλων τότε, που δεν ανέχονταν όλη αυτή τη στάση της δειλίας και της ηττοπάθειας, περιενδύεται μια μέρα ένα ένδυμα σαν ζουρλομανδύα και κατεβαίνει στην αγορά όπου και

απαγγέλλει έναν μνημειώδη όσο και ενθουσιώδη ύμνο, ένα μοιρολόγι, το « Ελεγείον της Σαλαμίνας». Ενθουσιάζει τους Αθηναίους, τους εμπνέει, ξεσηκώνονται εκείνοι και πηγαίνουν και εκστρατεύουν και ανακαταλαμβάνουν την Σαλαμίνα.

Το πώς θα το συσχετίσετε με άλλα παρελθόντα γεγονότα ή και με τα μελλούμενα, το αφήνω στην κρίση σας.

Έλλην λόγος, ο ευρωπαϊκός λόγος

Λέει ο Γιώργος Σεφέρης, όταν έπαιρνε το νομπέλ.

« Ανήκω σε μια χώρα μικρή, ένα πέτρινο ακρωτήριο στη Μεσόγειο, που δεν έχει άλλο αγαθό, παρά τον αγώνα του λαού του, τη θάλασσα και το φως του ήλιου. Είναι μικρός ο τόπος μας, αλλά η παράδοσή του είναι τεράστια. Και το πράγμα που μας χαρακτηρίζει είναι ότι μας παραδόθηκε χωρίς διακοπή».

Η ελληνική γλώσσα δεν έπαψε πότε να μιλιέται. Ο Ελύτης μας λέει: «Εγώ δεν ξέρω να υπάρχει παρά μια γλώσσα, η ενιαία ελληνική γλώσσα. Το να λέει ο Έλληνας ακόμα και σήμερα, ο ουρανός, ο ήλιος, η σελήνη, ο άνεμος, όπως τα έλεγε η Σαπφώ και ο Αρχίλοχος δεν είναι μικρό πράγμα.»

Αυτοί είμαστε.

Και μπορεί να λέμε νερό και όχι *ύδωρ*, αλλά η υπόθεση σώζεται από τα παράγωγα.

Λέμε όλοι μας υδροφόρα, υδραγωγείο, αφυδάτωση. Μπορεί να μη λέμε το ρήμα *δέρκω*, αλλά λέμε οξυδέρκεια. Μπορεί να μη λέμε τέλος τη λέξη *αυδή* που σημαίνει φωνή, αλλά λέμε «άναυδος έμεινε». Και να σας πω ακόμη και δύο δικά μου ευρήματα. Έχουμε το «λα», λέξη που σημαίνει βράχος. Κανένας δεν το ξέρει, κανένας δεν το θυμάται. Ξέρουμε όμως όλοι τη λέξη λατομείο, ο τόπος όπου τέμνεται ο βράχος, η πέτρα. Και έχω κάνει ένα μικρό άλμα, για να σας πω ότι όπως λέμε «λα», με πολύ λίγο κόπο θα βρούμε και την συγγενή έννοια «λαός». Γι αυτό ο λαός πρέπει να εννοηθεί ως ένα έμβιο στοιχείο που φυτρώνει και ριζώνει και είναι ριζιμιό και είναι μετερίζι και είναι αυτόχθον και είναι φυτρωμένο στοιχείο, έμψυχο και πνευματικό. Αυτό δεν είναι μια απλή ετυμολογική άσκηση. Είναι μία πραγματικότητα. Μιά αλήθεια της αιώνιας Ιστορίας. Ένα δίδαγμα και ένας οδηγός συμπεριφοράς.

Και το άλλο. Το 410π.χ. στα τελευταία χρόνια του Πελοποννησιακού πολέμου, είχαμε την ναυμαχία της Κυζίκου.

Κέρδισαν οι Αθηναίοι, έχασαν οι Σπαρτιάτες. Οι τελευταίοι «τηλεγραφούν» ένα φοβερό, κυριολεκτικά Λακωνικό και σαφές πολεμικό «τηλεγράφημα» στη Σπάρτη που έλεγε :

*« Έρρει τα κάλα,
Μίνδαρος τ' απεσοῦα,
πεινώνντι τώνδρες,
απορίομες τι χρή δράν».*

Αυτά είναι στην Τσακωνική, στην Δωρική. « Έρρει τα κάλα...», «έρρ' ες κόρακα», «άπελθε στον κόρακα», «πήγαινε στον κόρακα». Έτσι, έλεγαν οι αρχαίοι το «άη στο διάβολο». «Χάθηκαν τα ξύλα, τα πλοία « Μίνδαρος τ' απεσοῦα...» έπεσε ο Μίνδαρος, « πινώνντι τώνδρες...» πινούν οι άνδρες, «Απορίομες τι χρή δράν...» απορούμε τι πρέπει να κάνουμε.

Τα «κάλα», τα ξύλα, συνεκδοχικά τα πλοία. Όλοι ξέρουμε τη λέξη, την καταλαβαίνουμε με ευκολία και σαφήνεια όταν λέμε: καλαπόδι, ξύλινο πόδι. Αυτή είναι η ζωντάνια της γλώσσας των πέντε χιλιάδων ετών.

Αυτή είναι η απόδειξη του πνεύματος, όχι μόνο του λόγου.

Όταν πέρασα ένα φεγγάρι από το Υπουργείο Παιδείας, έκανα μια πράξη, σαν απόπειρα εφαρμογής μιάς ιδέας μου. Συνήθως εμένα δε με αφήνουν να

κάνω πράξεις σε διάρκεια. Και μένουν οι ιδέες μου. Ευτυχώς αυτές μένουν ζωντανές και εφαρμόσιμες πάντα.

Τότε μίλησα και πρότεινα το Ελληνοευρωπαϊκό εξάστηλο λεξικό. Μια κυρία, η κυρία Άννα Ευσταθίου-Τζιροπούλου, το έκανε αργότερα πράξη, *grosso modo*, εν πολλοίς, και μνημονεύει προς τιμήν της στον πρόλογο της, ότι ένα τέτοιο όραμα ή εγχείρημα μόνον ένας Υφυπουργός Πολύδωρας επιχείρησε να πραγματώσει.

Είναι άπειρες οι λέξεις, δεν είναι απλά πολλές και μετρημένες, όπως έρχονται κάποιοι στατιστικολόγοι και λένε για τον Έλληνα λόγο. Πως μεταφυτεύθηκε δηλαδή στις άλλες γλώσσες και πώς καλύπτει το 25% ή 30% της Αγγλικής, της Γαλλικής κ.ο.κ.

Είναι άπειρες. *Ων ούκ έστι αριθμός.*

Φτάνει να σας πω ότι η λατινική όλη, είναι παιδί της Ελληνικής, μέσω της «Κουμιώτικης – Κυμιακής» ή Χαλκιδικής γλώσσας. Και το αλφάβητο της λατινικής επίσης. Ένας από τους σοβαρούς «σφετεριστές» του γλωσσικού πλούτου μας ήταν ο δαιμόνιος Κικέρων, ο μέγιστος ρήτωρ και ο σπουδαίος πολιτικός της Αρχαίας Ρώμης, ο οποίος βρέθηκε μόλις το 60 π.Χ. να φοιτά και να σπουδάζει Ελληνικά στη Ρόδο, που τότε εθεωρείτο ως η Ακαδημία της Μεσογείου, υιοθέτησε ή

«σφετερίστηκε» δύο χιλιάδες περίπου «πολυτελείς» ελληνικές λέξεις, όπως Δημοκρατία, Ιστορία, Φιλοσοφία, Γεωγραφία, Φυσική, Μαθηματικά, τα πάντα και τις οποίες μεταφύτευσε στην λατινική. Έκανε και ένα άλλο «τέχνασμα» ο Κικέρων, το οποίο είναι πολύτιμη προίκα για την λατινική και έκτοτε άρχισε η λατινική να γίνεται και αυτή μητέρα γλώσσα. Ουσιαστικά, η μητέρα γλώσσα όλων των ευρωπαϊκών γλωσσών και της λατινικής φυσικά περιλαμβανομένης, είναι η Ελληνική.

Ποιο ήταν το τέχνασμά του, το συμπληρωματικό; Η ιδιοποίηση και χρήση των προθέσεων. Οι προθέσεις είναι σοβαρός πολλαπλασιαστής. Τις πήρε ταυτόσημα και τις εφήρμοσε με την ίδια λογική και εννοιολογική αξία. Σοβαρός εμπλουτισμός.

Δώστε μου πίσω τις λέξεις μου

Έλλην λόγος ο ευρωπαϊκός λόγος. Εγώ δεν έχω λογιστικό βιβλίο, κυρία Μέρκελ ή κύριοι του Σαίξπηρ ή κύριοι της Ιταλίας ακόμη ή της Ισπανίας, σαν τα δικά σας ούτε ξέρω που είναι εκείνο το ταμείο να έρθω να σας ζητήσω την εξόφληση ή την επιστροφή των λέξεων μου. Να σας πώ «δώστε μου πίσω τις λέξεις μου». Και όχι μόνο τις λέξεις μου, αλλά και τις σημειώσεις μου που σας έχω δωρήσει, με

τις απαρχές όλων των επιστημών και με την μέθοδο σκέψης και χρήσης της λογικής.

Στην Ιλιάδα του Ομήρου η Θέτις θρηνεί για ό,τι θα πάθει ο γιός της σκοτώνοντας τον Έκτορα και «*Δυσσαριστοτοκείαν*» ονομάζει τον εαυτό της.

Η λέξη αυτή από μόνη της είναι ένα μοιρολόγι. «*Δυς...άριστος και τίκτω*», δηλαδή ήταν δυστυχισμένη η Θέτις που εγέννησε τον άριστο (Αχιλλέα). Και το λέει με μια λέξη «*δυσσαριστοτοκία*». Καταριόταν τον εαυτό της γιατί ήταν η τοκός του αρίστου δυστυχώς Μια λέξη ένας θρήνος.

Δεν είναι μόνο η γλώσσα, αλλά η συνόλη προσφορά των Ελλήνων για να συντεθεί αυτό που λέμε Ευρωπαϊκός Πολιτισμός, με κριτήρια την αλήθεια και την ιστορική απόδειξη. Όχι τις ιδεοληψίες και προκαταλήψεις των όποιων θεωρητικών τύπου Σάμουελ Χάντινγκτον.. Αυτή η προσφορά έχει κάποια σημεία και ονόματα και κάποια ορόσημα.

Ο Θαλής ο Μιλήσιος, ως αστρονόμος, προέβλεψε την ηλιακή έκλειψη της 28-5-585 π.χ., γεγονός που σηματοδότησε και τη λήξη του Λυδομηδικού πολέμου. Ήταν σταθμός. Όπως οι δικοί μας είχαν μετρήσει και έτσι έχει ασφάλεια η ναυμαχία της Σαλαμίνας, την έκλειψη ηλίου της 22 Σεπτεμβρίου 480 π.Χ.

Ο πρώτος που θεώρησε τη γη ως σφαιρικό σώμα ήταν ο Αναξίμανδρος. Τίποτα το νεότερο, ο Κέπλερ ή ο Κοπέρνικος.

Ο Αναξιμένης διεκήρυξε ότι η σελήνη, όντας ετερόφωτο σώμα, δέχεται φώς από τον Ήλιο. Και αυτά τον 6^ο αι. π. Χ.

Ο Αναξαγόρας δίδασκε ότι ο ήλιος είναι διάπυρος καθώς και ότι η σελήνη έχει όρη και κοιλάδες. Δυόμιση χιλιάδες χρόνια πριν ο άνθρωπος πατήσει το πόδι του στο φεγγάρι.

Ο Παρμενίδης ο Ελεάτης υποστήριξε τη σφαιρικότητα της γης, ενώ ο Φιλόνοος διακήρυξε ότι γη σελήνη και πλανήτες περιστρέφονται γύρω από μια πύρινη σφαίρα. Ο Ηρακλείδης ο Ποντικός και ο Αρίσταρχος ο Σάμιος δίδασκαν ότι ο Ερμής, η Αφροδίτη και η γή περιστρέφονται γύρω από τον ήλιο και ταυτόχρονα γύρω από τον εαυτόν τους. Οι ιδέες του Αρίσταρχου μαζί με αυτές του Αναξίμανδρου, άκρως επαναστατικές για την εποχή τους, υιοθετήθηκαν και δικαιώθηκαν από τον Κοπέρνικο με καθυστέρηση δύο χιλιάδων ετών.

Ως μεγαλύτερος Έλληνας αστρονόμος θεωρείται ο Ίππαρχος, ο οποίος άν και διαφωνούσε με τις ιδέες του Αρίσταρχου, ωστόσο και μόνη η σύνταξη του περίφημου καταλόγου του με οκτακοσίους πενήντα αστέρες, τους οποίους ανακάλυψε και ταξινόμησε, αρκεί

να τον καθιερώσει ως μεγάλο ανάμεσα στους μεγαλύτερους αστρονόμους όλων των εποχών. Ο Ίππαρχος - ας το σημειώσουμε με αυτό – προσδιόρισε πρώτος τη διάρκεια του έτους σε 365 ημέρες. Τέτοια αμετάκλητη ακρίβεια, ήδη από το 150 π. Χ. από Ελληνικά μυαλά.

Τέλος, ο Πτολεμαίος ο Κλαύδιος άφησε τη «μεγίστη σύνταξη», η οποία αποτελεί μία πραγματεία περί μαθηματικών και αστρονομίας, γεγονός που τον κατέστησε αδιαμφισβήτητη αυθεντία στα μαθηματικά για δώδεκα αιώνες. Αφήνω τους μαθηματικούς, αλλά πριν σας εγκαταλείψω, για να οικονομήσουμε χρόνο, θέλω για λίγο να σας μιλήσω για τον Πυθαγόρα τον Σάμιο.

Ο Πυθαγόρας ο Σάμιος έφτασε να επηρεάζει και τον Πλάτωνα όπως το κατομολογεί με την αναγραφή στην είσοδο της Ακαδημίας του, του απαγορευτικού «Μηδείς αγεωμέτητος εισίτω...». Ο Πυθαγόρας μίλησε για την ανύπαρκτη ισορροπία και για την υπαρκτή αρμονία. Το σύμπαν, εκτός από τα κυκλικά, τα σφαιρικά και όλες τις άλλες μετρήσεις και αποδείξεις, το σύμπαν, είπε ο Πυθαγόρας, δεν κινείται ούτε λαμβάνει το κόπο να βρεί ισοδύναμες αντίρροπες δυνάμεις για να βρεί ισορροπίες. Έχει μια μαγεία, «θεία» την έλεγε, ώστε μπορεί το μικρό με

το μεγάλο να συνυπάρχουν, να αλληλεξαρτώνται και να συνθέτουν έτσι μια αρμονική σχέση.

Παράδειγμα, το ηλιακό σύστημα. Ο ήλιος μπορεί να «καταπιεί», να «κατακάψει» οποιοδήποτε μόριο ή άλλον αστέρα από το σύστημα του. Αλλά την ώρα που θα το «καταπιεί» θα καταστραφεί και το σύστημά του και ο ίδιος. Η έννοια της αρμονίας κατά τον Πυθαγόρα είναι συνύπαρξη των ανίσων, όχι του αυτού μεγέθους, οντοτήτων.

Αυτά θα ήθελα να πω στην κυρία Μέρκελ και σε οποιονδήποτε άλλον που προς στιγμή ήθελε νομίσει ότι είναι ο ήλιος που μπορεί να κάψει το μικρό μόριο ή το μικρότερο αστέρι του σύμπαντος του. Μ' άλλα λόγια είναι απόλυτος παραλογισμός το να νομίσει κανείς ότι είναι δυνατόν να υπάρξει Ευρωπαϊκή Ένωση, Ευρωζώνη και Ευρώ χωρίς την Ελλάδα ή με την Ελλάδα κατασυκοφαντούμενη και ριγμένη στα απόβλητα.

Είναι - μια και μελετάμε για τ' άστρα – άνευ σημασίας το γεγονός ότι το Ελληνικό πνεύμα όρισε και βάφτισε τ' αστέρια, τα σημεία του ορίζοντος, τις ηπείρους, τους ωκεανούς, και τις θάλασσες; Δεν είναι αυτό αμάχητο τεκμήριο πνευματικής υπεροχής; Αιώνιας και απaráγραπτης; Ο δυνατός ορίζει και βαφτίζει. Γιατί τι δηλοί το όνομα και θέμα της Ευρώπης; Δεν είναι Ελληνική «κόπια»; Τι σημαίνει αρκτική και ανταρκτική ή

Αφρική και Αίγυπτος και Αιθιοπία ή Ασία και Ωκεανία; Ή Αμαζόνιος (ο ποταμός των Αμαζόνων); Πώς μπορεί να μείνει κανείς απαθής προ τέτοιων φυσικών και απόλυτων αποδείξεων;

Θα ήθελα να προσθέσω ακόμη, και καταλήγω έτσι με τις μεγάλες ομολογίες: Ο Γουίλ Ντυράν ο Αμερικανός φιλόσοφος και ιστορικός, με την « Ιστορία του πολιτισμού» όπως ξέρετε, λέει: *«το αλφάβητο προήλθε από τους Έλληνες, η γλώσσα μας βρίθει ελληνικών λέξεων, όλα τα πνευματικά δημιουργήματα ανήκουν στην Ελληνική γλώσσα, στην Ελλάδα».*

Ο Γερμανός ποιητής Γιόχαν Σίλλερ, λέει : *« Έλληνα, όπου και να γυρίσω, τη σκέψη μου, όπου και να στρέψω τη ψυχή μου, μπροστά μου σε βρίσκω και νιώθω επίμονα να σε θαυμάζω».*

Ο Γερμανός φιλόσοφος Χέγκελ λέει: *«Το Ελληνικό Έθνος είναι η αιώνια νεότητα, γιατί από αυτό το έθνος πήγασαν ο ανθρωπισμός και η συμπόνια προς τους δυστυχούντες και τους δυναστευόμενους».*

Ο Γιόχαν Γκαίτε ο μέγιστος Γερμανός ποιητής έλεγε : *«Ό,τι είναι ο νους και η καρδιά για τον άνθρωπο είναι η Ελλάδα για την ανθρωπότητα».* Και άφησε τον ακόλουθο διάλογο με τους μαθητές του : *«Δάσκαλε, τι να διαβάσουμε για να γίνουμε σοφοί όπως εσύ;» -Τους Έλληνες κλασσικούς. -Και όταν τελειώσουμε τους*

Έλληνες κλασσικούς, τι να διαβάσουμε; -Πάλι τους Έλληνες κλασσικούς.»

Θέλω να σας πω συμπληρωματικά ή να σας θυμίσω ότι το μεγάλο το κορυφαίο και μνημειώδες ποίημά του «Φάουστ» ολοκληρώνεται μόνον με «την εμπειρία της ομορφιάς», που δεν είναι τίποτ' άλλο παρά η ενσωμάτωση στο μέγα ποιητικό έργο της Ωραίας Ελένης και της «ξενάγησης» του Φάουστ στους τόπους και στους δρόμους της Ομηρικής Ωραίας Ελένης. Χωρίς αυτή την υπέροχη περιήγηση το έργο θα ήταν κούφιο και ατελές.

Ας επανέλθουμε όμως στις ομολογίες.

Ο Καρλ Μάρξ, εκτός από το ότι έγραψε τη διδακτορική διατριβή του για τους προσωκρατικούς και τον Επίκουρο, πράγμα που έκανε πριν από αυτόν και ο Τζων Στιούαρτ Μίλ, όπως και ο Τόμας Χομπς, άλλος ένας από τους μεγάλους πολιτικούς φιλοσόφους της Δύσης, με το περίφημο έργο του «Λεβιάθαν», κατομολογεί, λοιπόν, ο Κάρλ Μάρξ την γένεση του «ορθού λόγου» και της διαλεκτικής στην αρχαία Ελλάδα. Ο συμπαθής όσο και δυστυχής Πώλ Λαφάργκ γαμπρός του Κ. Μαρξ, που αυτοκτόνησε το 1911 μαζί με την σύζυγό του, ένας από τους φιλοσόφους του σοσιαλισμού, που δεν έκρυψε ποτέ τον θαυμασμό του προς τους αρχαίους Έλληνες και το Ελληνικό πνεύμα,

γράφει στο κλασσικό έργο του, το «Δικαίωμα στην Τεμπελιά», « *Οι Έλληνες της χρυσής εποχής δεν είχαν παρά μονάχα αισθήματα περιφρόνησης για την εργασία ... ήταν οι μέρες που μια χούφτα ανδρειωμένων συνέτριβε στον Μαραθώνα τις ορδές της Ασίας, την οποία λίγο μετά θα κατακτούσε ο Αλέξανδρος*». Αυτά μαρτυρεί με ανυπόκριτη ειλικρίνεια.

Ο Χομπς πάλι, όταν ήταν νέος, έγραψε και αυτός για τον Επίκουρο, και ακόμη, ακούσατε με προσοχή εδώ, έκανε μετάφραση του Θουκυδίδη. Και είμαστε μόλις στα 1620, στα χρόνια της Αγγλικής Αναγέννησης. Και ύστερα όταν εγήρασε - έζησε πολλά χρόνια - έκανε μετάφραση της Ιλιάδας και της Οδύσσειας. Για τέτοιους Ελληνιστές μιλάμε. Για τέτοια καθοριστική διάδοση πνεύματος και πολιτισμού.

Και εμείς σήμερα χρωστάμε δις ευρώ, λέει. Θα μας στύψουν σε βαθμό να πάψουμε να υπάρχουμε, να μην κάνουμε συνελεύσεις στην Κατερίνη και να μην λέμε αυτά τα λόγια της αλήθειας και αυτούς τους όρκους της αυτοεκτίμησης και της αυτογνωσίας και πίστewς, ποτέ ξανά. Και ο πλούτος των εννοιών, των γνώσεων και των επιστημών να μείνει χωρίς κληρονόμους, αδέσποτος και σχολάζων. Αυτό θέλουν. Είναι ποτέ δυνατόν;

Θα σηκωθούν οι πέτρες

Όμως θα πρέπει να ξέρετε, φίλοι και εταίροι και δυνατοί της Γης στον πλούτο και στην ύλη, πως και αν μας εξαφανίσετε, και αν όλοι πεθάνουμε, θα σηκωθούν οι πέτρες, θα σηκωθεί ο Όλυμπος, το Δίον, θα σηκωθεί η Βεργίνα, θα σηκωθεί ο Επικούρειος Απόλλων και θα πάρουν την εκδίκησή τους. Δεν πεθαίνει ούτε ο τόπος, ούτε το πνεύμα αυτού του τόπου. Ούτε και οι Έλληνες. Θα υπάρχει πάντα φύτρα.

Ο Πέρσυ Σέλεν έλεγε: *« Καταγόμαστε από τους Έλληνες πολιτιστικά, πολιτικά, ηθικά. Οι νόμοι μας, οι επιστήμες μας, οι τέχνες μας, η γλώσσα μας έχουν τις ρίζες τους στην ένδοξη Ελλάδα. »*

Ο Βίκτωρ Ουγκώ έλεγε: *Είναι ωραίο να κατάγεται κανείς από την Ελλάδα, τη χώρα που έδωσε το φως στην ανθρωπότητα.*

Ο Φρειδερίκος Νίτσε: *Γινόμαστε καθημερινά περισσότερο Έλληνες. Τουλάχιστον στις αντιλήψεις. Ας ελπίσουμε ότι κάποτε θα γίνουμε και κατά φύση Έλληνες. Και πάλι ο ίδιος. Μπροστά στον Όμηρο πάντα θα δείχνουμε όλοι φτωχοί και μικρότεροι. Κάθε σύγκριση μαζί του καταλήγει υπέρ του.*

Και καταλήγω με το γνωστό του Στρατηγού Ντε Γκώλ, ο οποίος είπε: *« Ο αγώνας της Ελλάδος και τα κατορθώματά της δημιουργούν γι' αυτήν δικαιώματα*

αναμφισβήτητα. Η γενναιότητα και η αποφασιστικότητα των ελληνικών στρατευμάτων κέρδισαν το θαυμασμό των ελευθέρων λαών του κόσμου. Ναι, μπορούμε να πούμε θαρρετά και όχι μικρόψυχα : Τους χρωστάμε».

Ας μην τα λέμε εμείς. Οι απόγονοι των αρχαίων Ελλήνων στο σήμερα. Όλα όσα σας είπα σβήστε τα. Αλλά να ξέρετε ότι τα έχουν πει. Ότι αυτές είναι οι μεγάλες και αδέκαστες μαρτυρίες της Ιστορίας. Οι ανεξίτηλες και αναπόσβεστες.

Επίλογος. Η διακήρυξη του Γιωργάκη Ολύμπιου

Ένα άλλο φεγγάρι (το 1993) ήμουν υφυπουργός εξωτερικών. Αυτό σας το αφιερώνω, γιατί αφορά τον μεγάλο συμπατριώτη σας. Βρέθηκα να ψάχνω κάπου 400 χιλιόμετρα μακριά από το Βουκουρέστι, να ψάχνω για τη μονή Σέκου. Για τον τόπο της θυσίας της 9^{ης} Σεπτεμβρίου 1821. Φτάσαμε στα ερείπιά της, γονάτισα, έκλαψα, προσκύνησα. Γι' αυτό είμαι εδώ. Για όλα όσα σας είπα και ως προσκυνητής του πνεύματος και της μνήμης του Γιωργάκη Ολυμπίου.

Λίγο πριν κλειστεί στο μοναστήρι μαζί με τους έτοιμους για τη μεγάλη θυσία συμπολεμιστές του, αυτός ο υπέροχος Έλληνας, ο Γιωργάκης Ολύμπιος εξέδωσε μια

ημερησία διαταγή. Τη φοβερότερη ημερησία διαταγή που έχω διαβάσει. Σας τη διαβάζω σαν μνημόσυνο.

«Ανδρείοι Έλληνες! Όλοι μας, ευγενείς αδελφοί, υποκύψαμε σε μια τρομερή μοίρα.

Από τους ομοδόξους γείτονές μας εκείνοι που μας υποσχέθηκαν βοήθεια μας εγκατέλειψαν, οι άλλοι με συκοφαντίες εχαρακτήρισαν σαν έγκλημα τους αιματηρούς αγώνες μας για την θρησκεία μας και την ύπαρξή μας!

Ψηλά το κεφάλι αδέλφια! Δείξτε πως είστε αντάξιοι των προγόνων σας. Εσώσαμε εν τούτοις την τιμή μας. Η Ευρώπη εγνώρισε τους γιούς της Ελλάδας!

Η βοήθεια που υποσχέθηκε η Ρωσία έρχεται αργά για μας. Εμπρός αδέρφια!

Ας πεθάνωμε κοιτάζοντας άφοβα το θάνατο στα μάτια.

Ζήτω η θρησκεία και η ελευθερία της Ελλάδος! Θάνατος στους βαρβάρους.

ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ ΟΛΥΜΠΙΟΣ».

Δεν προσθέτω τίποτ' άλλο. Υπακούουμε όλοι στη διαταγή του Γιωργάκη Ολύμπιου. Στο απόλυτο μήνυμα. Του πως ανασταίνεται ένα έθνος μέσα από τη ζωογόνο δύναμη της θυσίας.-

Β.Γ.Π.
26-II-2010